



1973

SATIRAS
UN
HUMORA
ŽURNĀLS
IZNĀK
DIVĀS
REIZES
MĒNEŠI

Nr

6



— Driz vajadzētu parādīties arī mūsu dzinējiem ...



LIELĪBA NAUDU NEMAKSĀ

Pasaulē vēl ir ne mazums cilvēku, kurus it bieži dīda jau no Ādama laikiem pazīstams velniņš. Skelms tikmēr čukst ausis dažādās aplamības, līdz beidzot vīri padodas kārdinājumam un sāk kļāstīt mednieku stāstus. Un, patiesi, kāpēc gan viņiem liegt sev šo priecību? Lielība taču naudu nemaksā...

Diemžēl, mūsu dienās viegli liehties tikai makšķerniekiem un medniekiem. Jo — vienalga, vai tu strādā rupnicā, tirdzniecības uzņēmumā vai kolhozā — tava darba rezultāti tiek izteikti skaitļos, kas agri vai vēlāk kļūst zināmi sabiedrībai. Tāpēc tie, kuri joprojām nespēj pretoties velniņa kārdinājumam, tagad spiesti izdomāt kaut ko tādu, kas makšķerniekiem vai medniekiem nav pa spēkam.

Teikto pārliecinoši apstiprina saruna, ko nevilus noklausījies tajās dienās, kad kolhozos nule bija notikušas pārskatu sapulces un gada rezultāti visiem vēl glabājās svaigi atmiņā. Šini laikā pie kādas autobusu pieturas ielceja maļā nejausība bija sавedusi kopā laudis no vairākām Jelgavas rajona saimniecībām. Un, kā jau tādos gadījumos mēdz būt, valodas itin drīz sāka šķētināties ap lietām, kuras visvairāk nodarbināja prātus.

— Cik tad isti pērn izspīdēt no katra hektāra? — viens no sarunas dalībniekiem jautāja viram, kas teicās strādājam kolhozā «Avangards». — Kā dzirdēju, jūsējie atkal staigājot pirmrindniekos.

— Gluži tukšā jau nepahkām. — avangardietis rāmi atbildēja. Un tad viņš uzskaitīja, kādu ražu viņi ievākuši: 31,2 centnerus graudu, 572 centnerus cukurbiešu, 727 centnerus lopbarības biešu, 55 centnerus ilggadējo zāļu siena no hektāra. — Bet pirmie gan neesam. Citi spēruši krietnu soli tālāk. — Un viņš minēja, ka «Ziedkalnē» kartupeļu raža sasniegusi vidēji 250 centnerus. «Vārpā», savukart, no katra hektāra iegūts 59,1 centners siena. Sovhozā «Eleja» no hektāra novākuši 765 centnerus lopbarības sakņu, bet kolhozā «Sarkanais stars» — 31,3 centnerus graudaugu...

Kāds puisis dzirdēto uzņēma ar nepārprotami dalītām jūtām. Saprāts, acimredzot, lika viņam klusēt. Taču velniņš vienā laidā uzmācās ar neilgtiem padomiem un pēdīgi puisī pievarēja.

— Negribu noliegt, — jaunais cilvēks iesaucās. — Jums, kaimin, ir ar ko palielities. Bet nedomājiet, ka mēs kolhozā «Straume» esam gluži ar pliku roku nemami. — Izrādās, «Straumē» no hektāra novākuši 66 centnerus kartupeļu un 261 cen-

teru cukurbiešu. Un pietikšot gan sēklai, gan diendienā ko galdā līkt!

— Pareizi! — straumēnieti pārtrauca cits autobusa gaidītājs. — Mēs «Jaunajā gvardē» no katra hektāra pērn ieguvām 14,6 centnerus graudu un tāpat sava iztikšana mums ir. Turklāt bez pārmērīgas piepūles! Un, ja gribat zināt, salīdzinājumā ar dažām citām saimniecībām mūsu rezultāti ir diezgan spoži. — Kolhozā «Kalnciems», piemēram, no hektāra esot novākti tikai 8,2 centneri mīežu, 238 centneri lopbarības sakņu un 17,5 centneri ilggadējo zāļu siena...

— Pag, pag, jaunie cilvēki! — iebilda kalnciemietis, kuram lielības velns nupat bija iečukstējis ausī brīnīšķīgu ideju. — Jūs visu vērtējat it kā no ražas viedokļa, bet paši tikko apgalvojāt, ka esat strādājuši bez sevišķas piepūles un ne par sēklas, ne vēdera tiesu jūsu saimniecības tik un tā nevienam neesot jābailojas. Droši vien jums ir taisnība. Bet, lai nu būtu, kā būdams, šai ziņā mēs, kalnciemieši, par jums esam pārāki. Jo mazāk izaudzēts, jo mazāk jāved uz klētīm, mazāk jātīra, jāžāvē, jāšķiro. Iedomājieties, cik daudz darba un pūļu tādējādi ir ietaupīts!

— O!... — atkal iesaucās straumēnietis. — Tā jau ir isti ekonomiska pieeja. Un, kad nu tā ekonomiski parēķina... Ja, sacisim, kolhozā nenovāktu vai sapūdētu kartupeļus tikai no viena hektāra, kam tad būtu lielāki zaudējumi: ziedkalnciemieši, kuri izaudzēja divsimt piecdesmit centnerus, vai mums, kas izaudzēja tikai sešdesmit sešus? Skaidrs, «Ziedkalnē» zaudējumi būtu gandrīz četras reizes lielāki! Nē, patiesi, — viņš ar dūri uzblieza sev par krūtīm, — arī mēs savā ziņā esam pirmrindnieki...

Ļaužu barinā dažī sminēja, citi raustīja plecus. Tad saruna pārtrūka, jo cēla likumā parādījās sen gaidītais autobuss. Tikai kāds paveicās virs vēl pusbalsi noruca:

— Lielība naudu nemaksā!

Vecajam viram, neapšaubāmi, bija taisnība. Turklāt divējādā ziņā, un proti — lielšanās ne tikai neprasa izdevumus, bet neko vērtīgu arī nespēj ienest. Un tad it kā pats no sevis radās jautājums: kāpēc mēs tik reti nemam priekšā ne jau nu šos no tālienes saskatāmos mutes bajārus, bet gan viņu kolēģus, kuri savu notdarību slēpj daudz smalkākā veidā — nevis ar skaliem vārdiem, bet gan ar solidiem skaitļiem — ar tiem, ko parasti dēvē par «vidējiem» jeb «caurmēra» rādītājiem?

A. LOKS



— KO VAR ZINĀTI... VISĀDI GADĀS...
D. BREIKS



D. BREIKS

ZINĀTNISKA PIEEJA

— Es pie jums, biedri direktor, atnācu, lūk, kādā lietā. Rit pie mums fabrikā notiks sapulce. Tāpēc, lūdzu, esiet tik miļš un nosauciet mani par vienu no labākajiem strādniekiem! Paslavējiet! Tā no sirds. Pasakiet, ka es pārsniedzu plānu par vairākiem procentiem, ka esmu disciplinēts, ka mani kaut vai tūlīt var līkt uz goda plāksnes, ka visi fabrikas darbinieki mani ļoti ciena par vienkāršību, nosvērtību, lietiskību un citām labām īpašībām. Vārdu sakot, biedri direktor, pasakiet, ka es esmu brīnišķīgs cilvēks! Es ļoti ceru, ka jūs man to neatteiksiet...

Direktors minūtes trīs apsvēra apmeklētāja lūgumu, pēc tam paglādāja galvas virsu.

— Par ko lai es jūs slavēju, biedri Kociņ? Visi taču zina, ka drīzāk jau būtu jāraksta pavēle par jūsu atļošanu no darba...

— Jums taisnība, biedri direktor. Tikai ievērojiet, ka mans dēls ir galīgi izlaidies. Jau otrā siksna nodi-

lusi, viņu perof. Nelīdz. Tāpēc nolēmu audzināšanā izmantot pedagoģisku pieeju. Līkšu uz audzināšanas svariem vecāku autoritāti. Akadēmiki to iesaka. Atvedīšu tālād rit dēlu uz sapulci, lai paklausās, ko par viņa tēvu runā. Pamēģināsim kopīgi iedarboties uz viņa sirdsapziņu.

Nākamajā dienā abi Kociņi sēdēja pirmajā rindā, un puika, muti pavēris, klausījās, kā direktors no tribīnes slavēja Kociņu vecāko.

— Panākumi ir! — pēc pāris dienām Kociņš vecākais priecīgi ieskrēja pie direktora. — Zēniņš jau atnesa pirmo piecnieku! Tikai turpmāk, lūdzu, kad jūs mani slavēsiet, nesteidzieties. Jums ir pavēja izruna. Brīžiem nevar skaidri saprast, ko jūs gribat teikt. Izrunājiet, lūdzu, vārdus skaidrāk, citādi bērnam grūti uzvert! Un slavējiet mani mazliet ilgāk! Nu, teiksim, nevis minūtes divas, bet kādas piecas...

Ievērodams Kociņa lūgumu, nākamajās sapulcēs direktors runāja

ļoti lēni un apdomīgi, katru zilbi izrunādams tā, it kā diktētu klases darbu. Un visu laiku skatījās uz Kociņu jaunāko.

Pēc kāda laika, kad pateicoties rūpnīcas administrācijas pūlēm zēniņš jau sāka trolejbusā dot vietu vecākiem braucējiem, pie direktora atkal ieradās Kociņš vecākais.

— Dēls jautā, kāpēc tēvu slavē, bet prēmijas nedod.

Direktors Kociņa mājienu saprata, un, smagi nopūlies, deva attiecīgu rīkojumu. Taču pēc pāris nedēļām Kociņš atkal bija klāt un teica:

— Dēls jautā, kā to saprast: ja tēvs saņem prēmijas, kāpēc viņu nepaaugstina amatā? Tas bērnam ļoti ticību dzīvei, viņš var sākt dzert un ālēties... Rīkojieties, lūdzu, citādi novedīsiet manu dēlu no ceļā...

Mazliet pavilcinājies, direktors izpildīja arī šo gādīgā tēva lūgumu. Taču bija jau par vēlu: tajā pašā dienā cēlu priekšnieks Kociņš sāka vainot:

— Priecājieties nu, audzinātāji! Sabojājāt jauneklīm visu dzīvī! Tagad ejiet pie izmeklētāja un lūdziet, lai manu puišīti atļai, citādi akadēmiki jums nepiedos!...

Padzirdējis tādas valodas, direktors saberzēja rokas un liksmi teica:

— Lai akadēmiki nepiedod! Nu taču vienreiz ar tevi varēs parunāt vīru valodā! Nu tu ar savu puiku vairs neaizbildināsies! Cauri tava zālā dzīvīte, spīdzinātāji! Raksti at-lūgumu!

Kociņš pārmeloši paraudzījās uz direktoru, atvēra kabineta durvis un pasauca:

— Nu, ko gaidi, nāc iekšā!

Direktora kabinetā ienāca gadus desmit vecs resgalis. Kociņš viņam miļi uzlika roku uz pleca un sacīja:

— Tas ir mans otrais dēls, Pēterītis. Viņš man arī tāds...

Direktors saķēra galvu.

M. DIMOVS

NEVAJADZĒJA



— ES VIŅU PĒDĒJO REIZI REDZĒJU PIRMS DIVDESMIT
PIECIEM GADIEM UN JĀSAKA — VIŅŠ IR NOVECOJIS.

I. MELGAILIS

VALDIS ARTAVS

Cik bieži...

Cik bieži mums ar skābu dūšu
Ir nācies gaidīt. Ko lai sākt?
Uz durvim uzrakstīts «Drīz būs»,
Bet pārdevēja neatnāk.
Un sazin nu, kad viņa būs?
Cik ilgi ilgviļņi tai zūs?

Tu vari taisīt trādi rīdi
Un dusmās ārdīties kā zvērs.
Ja rakstīts «Izgāju uz brīdi»,
Tad darbnīcu vairs neatvērs.
Bet sagādnieks kad cilā glāzi,
Stāv zīme: «Aizgāju uz bāzi.»

Uz katras zīmes rokraksts cīlis,
Un pircējs gaida, klients tic
Un pacietīgi salst uz stūra,
Līdz beidzot pienāk...
«INVENTŪRA»!

Ja kāds pasaules apceļotājs, lēni kato-
dams cauri Zemgalei, pirmajā februārī ap
pulksten 8.30 butu nonācis pie autobusu
pieturas Auros, viņš noteikti secinātu, ka
ir kļuvis par kāda neparasta notikuma acu-
lieceiniek. Ta kā autobuss nenāca, augšmi-
nētājā ģeogrāfiskajā punktā minējās neap-
mierināti ļaudis. Šādos gadījumos neapmie-
rinātos var redzēt vienmēr, tas nekas ne-
parasts nav. Neparasts bija tas, ka šeit sa-
pulcējušos jauno pilsētu emocijas bija
gluži pretējas — viņi neslēpa sajūsmu.

Tāpēc arī atbildes, ko zinātkārais ceļi-
nieks saņemtu uz saviem jautajumiem, butu
visai atšķirīgas.

— Lai Jelgavas autotransportnieki iz-
put! — daudzbalstīgi un vienoti novērtetu
pirmie.

— Lai dzīvo Jelgavas autotransporta
darbinieki! aplaudedami sauktu otri.

— Kāpēc? — ceļnieks apjautots. —
Kāpēc tik skaļi vārdi? Varbūt Jelgavas
Autotransporta uzņēmuma ļaudis nemaz
nav vainīgi.

Patiešām. Varbūt autobusi Auros neie-
griežas tod, kad tie būtu vajadzīgi pasažie-
riem, pavisam citu personu vainas dēļ.
Varbūt istais vainīgais ir, piemēram, Daim-
lera kungs, kas tukstoš astoņi simti aston-
desmit sestajā gadā dzīves sarežģīšanai
izgudroja automobili. Ja automobīlis ne-
butu izgudrots, to nevarētu sakrustot ar
omnibusu un nerastos autobuss. Un, ja ne-
būtu bijis autobusu, nevienam saprātīgam
cilvēkam nebūtu ienācis prātā te ierakt au-
tobusu pieturas stabiņus, pie kura citiem sa-
prātīgiem cilvēkiem stāvēt un brākt uz de-
besīm, vainojot neizdarībā amatpersonas
un iedējādi grauļot viņu autoritāti.

Bet varbūt istais vainīgais ir autobusā
kustības sarakstu izgudrotājs? Ja nebūtu sa-
rakstu, pasažieri smaidītu kā saulītes, kad
satiksmes līdzeklis ar mikstajiem sēdekļiem
iestūrētu Auros reizi nedēļā kaut vai nakts
vidū. Un neviens nesūdzētos!

Bet varbūt istais vainīgais ir autotrans-
porta un šoseju ministrs biedrs Slēde, kas
netur dobelniekiem dotos solījumus?

Bet varbūt vainīgi ir dobelnieki, kuri
vieglprātīgi piekrita divu rajonu auto-
transporta uzņēmumu apvienošanai un ta-
gad bieži vien spiesti skaudīgi klausīties
motoru rūkonā, ko var dzirdēt no Jelgavas
rajona robežām?

Tik daudz «varbūt» pasaules apceļotāju,
protams, samulsinātu. Un viņš teiktu:

— Varbūt fejletonistam tomēr nevaja-
dzēja neka izmaiņu dēļ autobusu sarakstā
pierakstīt tik daudz papīra lapu!

Un viņam Auros piebalsotu liels smalk-
balsīgo koris:

— Nevajadzēja! Pareizi, onkuli! Mūsu
dēļ lai viņš necenšas, mēs pirmās stundas
kavējam labprāt! Mums tās pirmās stundas
bijušas, nebijušas; skolotāji, tie gan krit
izmisumā!

— Nevajadzēja rakstīt, — piekristu arī
pats autors. — Nudien nevajadzēja. Vaja-
dzēja pagaidīt, kamēr sūdzības sasūta ne
vien Auru, bet arī daudzu citu Dobeles ra-
jona ciemu iedzīvotāji, kam jaunais auto-
busu saraksts nodarījis pāri. Kamēr sūdzības
sasūta organizācijas, kas Jelgavas Auto-
transporta uzņēmuma neprecizitātes dēļ
spiestas savu darbu neskaitāmas reizes pār-
plānot un ciest lielus zaudējumus.

A. KALNS

SPURAINAS DOMAS

Uz krustojuma izveidotās
bultas norāda braucēju un
autobusu satiksmi ar tramvaju.

uz maniem pleciem balstās
māja un kustoņi.

Kā manekens viņš bija glīts
virletis.

Braucot ar autobusu vairā-
kus kilometrus nogāju kājām.

Kreiso pagrieziena neva-
rēju izdarīt tāpēc, ka man
blakus labajā pusē bija tāds
pats zirgs kā es.

Tie, kas pie mums nestrādā,
visi tika atlaisti.

Norakstījis E. VIGANTS



— TE MĒS LAIZAM ATTĪRĪTOS ŪDEŅUS...



— BET TE PAGAIDĀM VĒL NEATTĪRĪTOS...

E. RUSMANIS

RINDA UN RINDĀ STĀVĒTĀJI

(Psihologisks traktāts)

Rinda izveidojās pati no sevis, ar neatvairāmu spēku un nenovēršamību. Neizskaidrojamas varas vadīts, haotiskais cilvēku pūlis izvietoja gar spēka līnijām, kas plūda no pavārtē sakrautajām apelsīnu kastēm.

Kā ikvienā sistēmā, arī rindai bija savi pasīvie un savi aktīvie elementi. Pasīvais vairākums pacietīgi stāvēja un cerēja dabūt apelsīnus. Aktīvais mazākums drūmējās ap pārdevēju, spraucās priekšā un pirka apelsīnus bez rindas, pasīvo aktīvu protestu pavadīts. Rezultātā rinda atgādināja divvainu dabā nezināmu dzīvnieku, kam visu laiku mainās galva, bet aste paliek tā pati. Tad kāds intelligentis tips rindas galā, jau pusstundu mīnājis uz vietas, izvilka rokas no kabatām un ar vienkāršas pirkstu aritmētikas palīdzību uzskatīja pierādīja priekšā un aizmugurē stāvošajiem, ka pa šo laiku viņiem būtu bijis jānoiet vismaz pusi attāluma līdz mērķim. Atsaucība bija nedalīta. Bet kāds fizisks tips paziņoja:

— Pietiek! Aizeju nodibināt kārtību.

Nelaidīšu pirkst bez rindas!

Sabāzīs rokas kabatās, viņš aizlīgoja uz rindas sākumu.

Tiešām — minūtes piecas rinda jūtami vir-

zījās uz priekšu. Bet tad kustība apstājās, un kārtības dibinātājs nāca atpakaļ, sliepdams pilnu tīkliņu ar dzelteniem apelsīniem. Rindā stāvētāji naidīgi saklupa viņam apkārt.

— Paskat, kāds! Citus bez rindas nelaidīšot, bet pats bez rindas iepērkas! Citi tie mulķi, šis tas gudrais! Nekaunā! Blēdis! Milicijai tādu nodot! — Un tā tālāk.

Pilnā tīkliņa īpašnieks likās gluži pārsteigts par šādu izturēšanos:

— Biedri mīļie, kāpēc šis troksnis? Kāpēc tādas pretenzijas? Jūs, pilsoņi, varētu uz pirkstiem parēķināt, cik tālu pateicoties man esat pagājuši uz priekšu! Un, ja es par savām pūlēm kā atalgojumu iegādājos augļus ātrāk par jums, tad esmu to godam nopelnījis. Vai jūs esat kādu kārtīgu cilvēku redzējuši, kurš atļautos kaut mazo pirkstiņu pakustināt neatļauts? Kāpēc tad es uzreiz nu esmu blēdis un nekaunā? — viņš pavērsās apkārt.

Bet nebija vairs neviena, kas atbildētu. Rinda ātri, ātri saruka, izkusa, izgaisa, un turpat blakus izveidojās cita — no kārtīgajiem atalgojuma gaidītājiem.

P. ITERS



— JĀ! CIK REIZES VAR ATKĀRTOT VIENU UN TO PASŪ!

G. VINDEDIJS



Nez ka tas gadījās, bet ceļā no kopmītnes uz universitāti divi topošie valodnieki — sauksim viņus par Jāni un Pēteri — sastrīdējās. Un ne jau par to, kura no viņu kursa biedrēm ir pati jaukāka meitene pasaulē. Nē, puīši strīdējās par tīri valodniecisku jautājumu.

— ...Paradoks, — Jānis teica, — var definēt tikai un vienīgi kā īpatnēju uzskatu, kas krasi atšķiras no vispārpieņemtā un ir vai nu šķietamā vai, vēl biežāk, patiesā pretrunā ar veselo saprātu!

Pēteris acimredzot ticēja dzīves pieredzei: vairāk nekā svešvārdu vārdnīcai un tāpēc bija pārliecināts, ka paradoksāli var būt ne tikai uzskati.

— Alceries, — viņš sāka atspēkot drauga tēzi, — es jau stāstīju tev, ka ziemas brīvlaiku pavadīju Jelgavas rajonā, ciemodamies pie radiem kolhozos «Ziedkalne» un «Pavasaris». Starp citu, abas saimniecības gads nav no vieglajiem. Ar lopbarību ir pašvaki, izslaukumi zemi. Kā tu domā, kas šādos apstākļos būtu jādara vietējai priekšniecībai?

— Hmm... — Jānis novīka, jo lauksaimniecībā diez cik labi neorientējās. — Es domāju, ka vispirms būtu jācenšas pilnīgi saglabāt un pareizi izmantot esošos barības krājumus. Bez tam vajadzētu gādāt par nevainojamu kārtību kūtiņ...

— Piekritu, — Pēteris piecīcās. — Bet nu pamēģini iedomāties, ko es tojos kolhozos redzēju!

— Nezinu, — Jānis paraustīja plecus, — tu pārāk daudz prasi no manis...

— Tad klausies! — Pēteris sacīja. — «Ziedkalne» es redzēju, ka daļa sienu ir samelnējusi. Arī skābsiens nebija diez cik labs. Tāpēc īpašu vērību vajadzēja veltīt minerālvietu, mikroelementu un vitamīnu izbarošanai. Taču arī tas netika darīts. Valū fermā, piemēram, bija izsvaidīti mikroelementu maisiņi. Daži no tiem — saplēsti un vērtīgā viela izbārstīta uz grīdas. Ziņas par atsevišķu govju izslaukumu un barības devām nekur nemanīju. Ziedīnu fermā slaušanas aparāti bija nepareizi samontēti, netīri. Dzirdnes izskatījās tā, it kā nedēļām ilgi tām nebūtu pieskārsies cilvēka roka. Brūveru fermā, kur mītnās pāri par simt divdesmit govīm, barības galdi bija netīri, spuldzes apkepušas, ejas neslaucītas. Par sacensību es pat nejaulāju. It sevišķi ievērojot to, ka «Brūveros» vairākas nedēļas no vietas netika atzīmēts, cik piena katra slaucēja ieguvusi...

— Pag, pag! — Jānis iesaucās. — Es nesaprotu, kāpēc tu man to stāsti. Pieņemsim, ka šajos kolhozos saimnieko nolaidīgi. Bet kāds tam sakars...

— Nesteidzies, draugs, — Pēteris pasmīnēja. — Nākamajam zinātnu doktoram tas nepavisam nēklājas... Starp citu, arī «Pavasari» stāvoklis nebija ne par matu labāks. Rupjās barības kvalitāte tāpat nespēja izraisīt sajūsmu. Laizāmo sāli un mikroelementus izēdinaja neregulāri. Lopi nesapņēma skuja. Lielākajā daļā kolhoza fermu telpas nebija bālsinātas. Griestus un cauruļvadus klāja zirnekļu tīkli. Teļiem nebija ierīkoti prosti, trūka pokaišu. Plāksnītes, uz kurām būtu jāatzīmē izslaukumi un barības devas, klāja bieža putekļu kārtā. Slaucēju atpūtas istabas un dušas telpas bija tādas, ka tur negribējās pat kāju spert. Visbēdīgāko iespaidu tomēr atstāja jauno lopu novietne, kurā mitinās astoņdesmit četras teltes. Tās visas bija vājas un neapkopotas. Tā vien šķita, ka lopīņi nekad nav jutuši sukas pieskārienu.

— Stop! — Jānis atkal pārtrauca studiju biedru. — Es tiecu, ka līdzīgus faktus tu varētu uzskaitīt vēl un vēl. Bet tāda uzskaitīšana neko nedod! Kvantitāte, tā teikt, nepāriet kvalitātē. Un es joprojām neredzu, kāds visam tam sakars ar paradoksu.

— Mieru, tikai mieru! — Pēteris joprojām nebija samulsināms. — Kvantitātes pāreja kvalitātē notiks tuļīt tavu acu priekšā. Ja... Mēdz teikt, ka no malas viss esot labāk redzams. Tāds, runājot taviem vārdiem, ir vispārpieņemtais uzskats. Un, lūk, fakti nepārprotami hecinā, ka abu minēto saimniecību vadītāji itin vienaldzīgi slāp malīnā. No šīm pozīcijām viņiem visu vajadzētu redzēt kā uz delnas. Bet, ja izglītoti, atbildīgi darbinieki skaidri redz nebešanas, kāpēc tad viņi joprojām slāp mala un nerīkojas, lai šīs nebešanas uz ātrāko likvidētu? Saki nu, vai tas nav vissīkākais paradokss!

— Mja... — Jānis nomurmināja. — Sis numurs tev izdevas. Abu kolhozu vadītāju rīcība tiešām krasi atšķiras no kādos gadījumos pieņemtas. Un galvenais — tā ir pretrunā ar veselo saprātu.

A. UKSIS
R. FUKSIS



- SAKIET, LŪDZU, KĀDI UZVALKI BŪS MODE NĀKAMGADI
- ES AIZEJU PENSIJĀ... JAUTĀJIET, LŪK, TAM BIEDRAM, TAGAD VIŅŠ BŪS MODES
ELJE VADĪTĀJS

M. RAMANE



— SOFERIT, TU ESI KOLOSĀLS BRAUCEJS! PASAŽIERI TEVIS DĒĻ STĀV UN KRĪT.

I. MELGAILIS



— KO VIŅI TĀ PRIECĀJAS — KRĀŠNS TACU VĒL NAV IEKURINĀTAI!

E. KUNGS

JOKA PĒC

Klausītāju reakcija uz konferansjē asprātībām lieku reizi pierādīja, ka smieties par vecumu labā sabiedrībā nav pieņemts.

Taksometram ir kaut kas kopīgs ar iedvesmu: abi nenāk tad, kad tie visvairāk vajadzīgi.

Moklausījies sievas draudzenju tērzēšanu, filologs saprata, kāpēc vārdu «tenkas» nekad nelieto vienskaitlī.

Aprakt patiesību ir daudz vieglāk, nekā tai izrakties cauri.

Laikmēlīgs bauslis: «Tev nebūs vēlēt tuvākam savu sievuci»

Topošs telepāts: priekšnieku domas jau lemācījes uztvert.

Labāk neeļiet viņam pretim — tas var beigties ar sadursmi.

Ir cilvēki, kuriem ikviena patiesība sastāv no divām puspatiesībām.

Mēs visi kādreiz esam sūkājuši pirkstu, bet ne visiem ir izdevies no tā izsūkt vēlamās faktus.

P. CERVINSKIS

DĪVAINĪBAS

Viņa bija satraukta. Viņa bija ~~neraizējama~~

— Miļo dokter! Esiet tik laipns un izmeklējiet manu vīru! Tikai, ļoti lūdzu, dariet to pēc iespējas delikāti!

— Par ko viņš sūdzas?

— Ne par ko. Bet es ievēroju, ka pēdēja laikā viņš kļuvis ļoti divains.

— Un proti?

— Vīrs aizrāviens ar akvārijiem.

— Pricājiēties, ka ne ar pudeļēm. Nekā šķīta viņa rīcībā nevaru saskatīt. Tagad daudzi pērk akvārijus.

— Pērk gan, bet ne tādā skaitā! Es neko neteiktu, ja viņš būtu nopircis vienu vai divus. Taču viņš tos pērk desmitiem! Viss dzīvoklis mums pilns ar akvārijiem.

— Nomierinieties, cilvēks ir mazliet aizrāviens! Kas tur sevišķs? Galu galā hobijs paliek hobijs... Un, vispār, jūsu zināšanai — peldošu zivju novērošana labvēlīgi ietekmē nervu sistēmu.

— Var jau būt, taču musu zivis, diemžēl, nepeld vai, pareizāk izsakoties, peld ar vēderiem uz augšu.

— Hm... Tas jau ir mazliet divaināk. Tātad viņš vīrs ielaiž akvārijos nedzīvas zivis?

— Nebūt nē! Viņš pērk dzīvas zivis. Nedzīvas tās kļūst akvārijos. Tad viņš atkal nopērk dzīvas, un akvārijos tās atkal nobeidzas. Iznāk tikai veltīga naudas šķiešana!

— Ko jūs sakāt!

— Kā tad, es jums jau no paša sākuma teicu, ka vīrs ir kļuvis ļoti divains. Viņš vispirms ielaiž akvārijos nedaudz mazulu un pēc tam laiž iekšā zivis. Lūdzu, lūdzu, izmeklējiet viņu rūpīgi...

— Nenemiet ļaunā, cienīta, bet diagnoze man jau skaidra bez izmeklēšanas. Jūsu vīram ir tikai viena nelaime. Acimredzot, viņš nesen ir ticis sodīts par udmu piesārņošanu un tagad cenšs izkopt mazulizturīgu zivju sugu.

M. ČALIS

PEDAGOĢISKS MONOLOGS

Ģērbies veiklāk! Ja tu ilgi tūlšies, es nokavēšu darbu. Kur tava šalle? Cik reizes neesmu teikusi, ka šalle jāiebāz mēteļa piedurknē, tad nepazudīs... Ak debestīn! Mētelim poga ārā ar robu. Kāpēc vakar neparādījī? Vai man laika tavas pogas skaitīt? Cik reizes neesmu teikusi!

Tik tālu nu būtu. Tagad zābaki. Viens vēl mitrs. Atkal kāvies ar Māri un vārtījies pa sniegu, kamēr zābaki pilni? Vai tādus var pa vienu nakli izžāvēt?... Ko? Tev jāņem līdzi «Pasaka par Snieg-baltīti»? Kur tu tagad to atradīsi? Vakara vajag visu sameklēt! Nu, laimīgi esam gatavi. Ej uzmanīgi! Šodien slidens. Nu, kā tad! Gar zemi gan. Kādas tavas baltās bikses? Cik reizes neesmu teikusi!

Tagad atkārtosim, ko mēs vakar mācījāmies. Cik nedēļā dienu? Pareizi, septiņas. Nosauksim, jā, jā, trešdiena, pareizi, pareizi, sestdiena, jā. Malacis!

Tagad mācīsimies mēnešus. Kurus tu zini? Janvāris, pareizi, februāris... nē, nē, atkal tu jāuc. Pēc februāra nāk marts, tad tikai aprīlis. Tā, pareizi, tālāk, tālāk. Labi. Nu, redzi, noskaitījām. Vēl rīt no rīta atkārtosim, un tu zināsi visus mēnešus.

Bērnu dārzā kļāt. Iedod man bučīņu un uzvedies godīgi. Atā, atā, manu cāli!

Kāds man gudrs un patstāvīgs bērns aug! Cik reizes neesmu teikusi!

E. ENĢE

Brīnīgs svētdienas rīts. Rīgas Centralajā stacijā uz Jūrmalas pērta liels laužu pulis. Priekšā vilciens. Gaidītāju druzma savilņojas. Spēcīgākie vīri un jaunekļi tulīt pavirzas sāpus, lai sievietes un bērni varētu netraucēti iekļūt vagonos. Visur dzirdamas laipnas balsis:

- Ludzu, kāpiet pirmās!
- Nē, nē, tikai pēc jums!
- Ak jūs, jaukais cilvēks!
- No jauka cilvēka es to dzirdu!

Vagonos virieši stāv kājās, dažiem jaunīšiem ir līdzī transistoru uztvērēji. Vīspirms viņi apjaulājas blakusēdētājiem: «Vai mūzika jūs ne-traucēs?» un tikai tad ieslēdz aparātu. Tambūros neviens nesmekē. Iereibušo nav.

Brīnīgā svētdiena sākas brīnī-gīgi!

Apavu veikals. Smaidoša pārde-vēja un smaidoši pircēji. Ienāk vēl viena smaidoša pircēja. Skatī, tā, lai arī citi varētu dzirdēt, viņa sāka pār-devējāt:

— Labdien, Elzīn! Kā ar importa kurpītēm?

— Ir, Inesīt, — pārdevēja atbild vēl skatāk. — Bet tās atrodas zem letes.

— Ludzu, man pāriti!

— Ļoti žēl, bet preces, kas paslēp-tas zem letes, mēs pārdodam vienīgi nepazīstamiem pircējiem. Tu, mīlā, esi mana labākā draudzene, un tev jāpērk tas, kas redzams vitrīnās!



List lietus. Vēls vakars. Restorāns. Uz restorāna durvīm plāksnīte: «Brīvu vietu nav». Pie durvīm mīd-jas 20 nosalušas personas.

Durvis paveras. Redzams šveicars. — Vai kāds negribētu iešlukt pa blatu? — viņš uzruna nosalušas per-sonas.



Neviens neatbild.

— Tam, kas nāks, es došu rubli, — šveicars kārdina.

Neviens neatbild.

Šveicars nokaunas un pazūd aiz durvīm. Nosalušie klabina zobus, bet iekšā pa blatu neiet neviens.

Celtniecības organizācija apsolīja uzbuvēt kolhozam divstāvu dzīvo-jamo namu divpadsmit mēnešos. Pas-celtnieki par objekta nodošanas ga-līgo un beidzamo termiņu nosauca 31. decembri.

Liels bija kolhoznieku pārsteigums, kad isi pirms Jāņiem darbu vadītājs ienāca priekšsēdētāja kabinetā un cepuri rokās burzīdams, sāka mur-munāt:

— Atvainojiet, bet tos jūsu jauna nama uzbuvēšanas termiņus mēs esam spiesti lauzt!

— Ta jau mēs domājām! — priekšsēdētājs nemaz neizskatījās iz-brīnījies. — Un kad jūs domājat ob-jektu nodot? Vai nakamgad?

— Nē... Kāpēc? — celtnieku

priekšnieks nosarka, vēl vairak — Kā bija solīts — šogad... Tikai trīsdesmitajā jūnijā...

mūs. Ceturto nedēļu šveicars ne-svēti. To pat varētu teikt grūti.



Zurnāla «Vārpa» rīkotajā stāstu konkursā piedalījās 67 lasītāji. Zū-rījas komisija saņēma 113 darbus. Diemžēl, nevienam stāstu neiesūtīja pazīstamie rakstnieki Rutks, Pakakis un Lieludens.

Kad redakcijas darbinieki jautāja dižgariem, kāpēc viņi nepiedalījās konkursā, meistari atbildēja:

— Mūs aizvainoja fakts, ka bija izsludinātas parak hēlas naudas pre-mijas! Kur tas redzēts, ka pirmās premijas ieguvējs saņemtu piecus,



otras — ceturis, bet trešās — trīs tukšos rubli... Par tik lielu naudu mums neertu rakstīt...

Atnācis mājās no blitkošanas, pil-sonis ūsis valstīdri atzinās sievai, ka visas sarīzējotās zivis atdevis darba biedriem.

— Cik tad tev to zivju bija? — zobgalīgi smīnēdama, sieva vaicāja.

— Kāds pussmits, vai?

— Nē, — pilsonis ūsis kratīja galvu. — Tikai četras.

— Un kāta no tam svera vismaz desmit kilogramus?

Nē, — godīgais blitkotājs smagi nopītas. — Viena svera des-mīt, otra septiņus, treša piecus gra-

ļu krustojuma iedegas sarkana gaismo. Gājēji tūdāt apstājās, kaut arī tuvumā nemanīja nevienu ma-šīnu. Zilacarnā satiksmes drošības dienesta seržante smaidīdama vēroja ielas panorāmu.

Tad krustojumā iedegas zaļais signāls. Laudis disciplinēti devās pāri ielai. Te no pretējas puses pie-brauca smagā mašīna, kurai, pa-griežoties pa labi, vajadzēja šķērsot pārejas joslu.

Soferis nogaidīja, kamēr gājēji at-stāja ielas braucamo daļu, tad iz-bāza galvu pa logu un pēdējām gā-jējām teica:

— Piedodiet! Manis dēļ jums bija jāpasteidzas...

Tai pašā mirkli atskanēja melo-disks svilpiens. Daudz seržante pie-nāca pie mašīnas un izknieba cau-rumu vadītāja talona.

— Atvainodamies gājējam, jus, godājamais, aizmīrsāt pateikt «Lu-dzu»!

Nabaga šotēris nomurnināja: «Lu-dzu, ludzu, piedodiet! Man tas gadi-jas pirmo reizi...» Tad panēma talonu un skumji palūkoja uz to. Kartona taisnstūra malā, kur cau-rumkniebeņi parasti atzīmē datumu, viņš izlasīja: «1973. gada 1. aprīlis».

J. ZUZIS
A. LIDUMS
A. SKAILIS

BURVJU APLIS

Pirmajiem šī veselīgā ideja iesāvēs patā. Dau-gavpils Kimiskās šķiedras rūpnīcas fizikultūrie-šiem.

— Ļoti vērtīgs pasākums! — pilsētas sporta ko-mitejas vīri bez mazākās kavēšanās viņus ap-sveica. — Noteikti atbalstīsim!

— Apsveicama iniciatīva! — fizikultūriešus uz-lielā pilsētas izpildkomitejas darbinieki. — Ķe-rieties tikai pie darba!

— Arī mēs dodam savu svētību, — teica Aus-trumu elektrisko tiklu un staciju parvaldes pār-stāvji, kuriem šajā pasākumā tapat bija sava teik-sana. — Būvējiet tik augšā!

Saņēmuši tik vienpratīgu atbalstu, fizikultūrieši vai, pareizāk izsakoties, viņu priekšnieki — Daugavpils Kimiskās šķiedras rūpnīcas vadītāji — noslēdza ar Aglonas PMK celtniekiem līgumu un, pacīlāta garastavokli būdami, sāka sapnot.

«Ak, kas ta bus par slepošanas trasi! Tadu

ieraugot, pat vislielākajam slepošanas nīdējam sa-grībesies izlūkot kājas! Sporta bāze bus meža, bet tai paša laika atradīsies tepat blakus pilsētai. Fizikultūrieši slepot vares vēl: vakara, bet gaiss bus kā diēnā (pateicoties elektriskajam apgaismo-jumam). Distance gau bus neliela (tikai 1,5 km), bet toties apīveidīga un pa to bez pūlēm vares no-slepot desmitiem kilometru.

Nepaspēja fizikultūrieši tā pa istam izsapņoties, skatas — celtnieki klat.

— Jūsu trase gatava! — viņi paziņoja. — Mak-sajiet taga! Un vizinieties veselī!

Fizikultūrieši samaksaja celtniekiem par otro darbu gandrīz 3 tukšos rubli un grībeja jau sakti slepot.

— Pagaidiet, pagaidiet, vispirms laupiet mums trasi izmēģināt, — pilsētas elektriskā tīkla meis-tari pēkšņ ierunājās. — Mums būtu bus jāatbild par trases apgaismošanas sistēmas drošību.

Elektriski līniju izmēģināja un nāca pie stē-dziena, ka jaunajai sporta bāzei ir daudz defektu. Apgaismošanas līnijas slābi ierakti zemē cits no cita tālak, nēka tas pielaujams, dzelzsbetona balsti nav stabili nostiprināti, nepareizi kontakteta pa-reja no augstsprieguma uz zemsprieguma līniju...

— Bet mēs uzskatām, ka tie visi ir sīkumi! — izmēģinājuši trasi, celtnieki protestēja. — Slepot var.

— Nevar.

— Var.

— Nevar...

Kopš slepošanas trases ierīkošanas pagājuši ve-sel pieci gadi, bet fizikultūriešiem jauno slēpo-sanas celu ta arī vēl nav laimējis izmēģināt. Pa to laiku ka pa burvju apli slīdina dažādādas kom-sijas un stridas: «Nevar!», «Var!», «Nevar...».

J. SODS

Nevainīgs jociņš

Sveiks, Miķeļ! Ko tu taisi sabiezies?

Par ko lai pīēcājos? Nu pat darba labākie draugi mani izāzēja. Izlaka no termos visu kafiju, bet tas vietā ielēja visprastāko šnabi...

Atradis, par ko uztraukties! Tas taču ir tikai joks.

— Labs joks... Vēl tagad sliktā duša.

— Ha, ha, ha... Beidz dusmoties, citādi es domāšu, ka tev nemaz nav humora izjūtas.

— Atradis humoru, neko teikt...

— Protams! Tādas izdarības vienmēr jāuzņem ar smaidu. Pamācies kaut vai no manis! Nesen mūsu sekretāre ielika

tufti no stacijas atskreja uz kantori. Bet, kamēr šis ar priekšnieku runāja, puiši viņam iebāza svārkus kabatā lupu zimuli. Tu pat iedomāties nevari, kāds trācis pēc tam izcēlies viņa mājās! Nemdams no svārkus kabatas atslēgas, revidents nejauši izmetis lupu zimuli. Ha, ha, ha... Sieva viņu esot pamatīgi iepļaukājusi. Šis tagad ar mums nerunā. Vai nav savārdnieks? Nevainīgs jociņa dēļ dusmojas. Es smējos līdz asarām. Izstāstīju sievai un arī viņa smējās.

— E, viena lieta ir izdarības, kas tevi pašu neskar. Un pavisam kas cits...

— Nerunā niekus! Skar vai neskar... kāda tam var būt nozīme? Nesen puiši iezieda uzskaitveža krēslu ar limi. Lāga zēns, neko nenojauzams, apsedās un pielipa. Gribeja piecelties un nevarēja. Ha, ha, ha! Jautāja, kas to izdarījis. Puiši jokodami rādīja uz mani. Uzskaitvedis kļuva zils no dusmām. Bet es tikai smējos. Joks taču paliek joks.

— Jā, ha, ha, ha...

— Nu redzi, izrādās, es tevi esmu jau pārliecinājis.

— Ha, ha, ha, ha...

— Ko tu tik traki smeies?

— Paskaties, cik jociņi kup tavš portfelis! Ha, ha, ha...

— Va velns! Tiešām! Gruz! Kā tas varēja gadīties? Pālidzi taču apdzest! Ko smeies kā tāds plānprātīgs?

— Kā lai nesmejos... ha, ha, ha... es nupat iebāzu tavā portfelī degošu cigareti! Bet netaisi nu tik dusmīgu gimi! Tas taču ir pavisam nevainīgs jociņš!...

J. JUZEFS



— TIK PATĪKAMI BŪT TĒVAM!

V. ZAKIS

PĀRGĀJIENS LAUKOS

Janvāra vidū novadpētnieks Ģirts Lāpstiņš ierosināja:

— Aizlaidīsim uz Alūksnes rajonu! Žurnālistam der iepazīties ar novadu īpatnībām.

— Bez šaubām, — es piekritu. — Braucam!

Kad nokļuvām rajona centrā, es atgādos: — Paklau! Bet mums taču nav ne kartes un pat ne vietas apraksta. Kā mēs ceļosim?

— Neraizējies, ceļvedis ir! — Lāpstiņš mierināja un pāvicināja gaisā papīru zūksni. Tas diezgan kāpēc visai maz atgādināja tūrisma maršruta aprakstu un vēl mazāk — karti. Bet es zināju, ka mans ceļabiedrs nemēdz runāt niekus. Un nebiju vīlies. Cilpojam pāri kalniem un lejām, kamēr Lāpstiņš apstājās, pašķīrīja savus papīrus un paziņoja:

— Esam Strautiņu padomju saimniecībā. — Kā tu to zini? Mēs taču negājām pa ceļu, kur atrodas rādītājs...

— Es izlieku bez šiem rādītājiem, — Lāpstiņš atbildēja. — Skaties! Ko tu redzi pie darbnīcas? Kombainus. To siksna nav nomenāts un nav arī pārklātas. Mašīnas netīras. Kādi vēl tev orientieri vajadzīgi?

Uzraksts pie kantora liecināja, ka Lāpstiņš nebija kļūdījies.

— Seit tu redzi traktoros, — viņš izrādīja nākamā saimniecību.

— Redzu.

— Kas te raksturīgs? Mašīnas laukumā atstātas, kā no tūrisma brauktis. Ar visiem putekļiem un dubļiem. Krāsa nav atjaunota. Aizsargziede laikam gan kādreiz tikusi uztriepta, bet nokrišņi to sen noskalājuši. Neviena riteņu traktora riepas nav atslēgotas, cisternu riepas iesalušas ledū. Skaidrs? Esam apmierināti Vīrešu kolhozu, — Lāpstiņš komentēja. — Mūsu laiks ir zināmā mērā ierobežots, tāpēc mēs nevaram apskatīt, kā šinī kolhozā rīkojas ar norakstīto tehniku. Tu, protams, esi dzirdējis, kādai jābūt kārtībai.

— Norakstīta tehnika izkomplektējama, derīgās detaļas jāiegādā un jānodod noliktavā. Nederīgās — lūžņos. Tāda ir kārtība.

— Poreizi. Bet nekārtība ir tāda, kādu tu var redzēt šeit, Vīrešos. Nemāsim, pie-

mēram, riteņu traktora DT-20 likteni. Sastādīja aktu, ka šī mašīna nolietota, pēc tam to nodeva lūžņos. Bet šim norakstītajam traktoram taču palika uzmontēta jauna riepa. Interesanti, — Lāpstiņš atļāvās mazliet pafilozofēt, — vai saimniecības inženieris kopā ar nopliušiem zābakiem projām aizsviež arī jaunas zeķes?

Viņš pārcilāja atkal savu papīru zūksni un piebilda:

— Pēc līdzīgām pazīmēm Alūksnes rajonā vēl atrodamā arī viena otra cita saimniecība, kur neievēro tehnikas norakstīšanas un izkomplektēšanas noteikumus. Gluži dabiski, ka jebkurā no tām atradīsies savas īpatnības...

«Pirmajā Maijā» un Oškalna kolhozā izkomplektēšanu traucējot vadītāju pārāk mīksts sirds. Nekādi nespējot pateikt mehānizatoriem stingrāku vārdu.

— Vispār, — pārgājienu turpinot, teica Lāpstiņš, — mēs vēl sastapsim cilvēkus, kam acis slapja vietā. Paklausies! Tuvojamies Zeltiņu kolhoza robežām!

Jau pa gabalu bija dzirdamas tādas kā vaimanas, tādas kā raudas.

— Seit ir bēdas, — es ieminējos.

— Netraucēsim. Kad cilvēks izraudas, viņam ap sirdi kļūst vieglāk...

— Ap sirdi varbūt tiešām vieglāk, — Lāpstiņš sacīja. — Bet saimniecībai no tā labāk nē. Tur raud mehāniķis, ka kolhozā esot divdesmit viens traktors un tikai četrpadsmit mehānizatori...

— Kas tikai tavos papīros nav atrodamas?! Vai šo ceļvedi var nopirkt, — es pārinteresējos.

— Ko tu, mīļais! Tie ir pārbaudes materiāli par tehnikas glābšanu!

— Saki, lūdzu, — es ieminējos, — vai tur nav uzrādīts, kādus zaudējumus nodarīja šāda apiešanās ar tehniku, un vai nav redzams, kā tas atsaucies uz vainīgo kabatām?

Lāpstiņš, brīdi padomājis, atbildēja:

— Gaidāms, ka Lauksaimniecības pārvalde uzrakstīs šim ceļvedim nelielu pielikumu un ka tajā būs atbilde arī uz tavu jautājumu.

M. OSIS-OSITS



galvenā grāmatveža portfeli dzīvu kaķi. Tev vajadzēja redzēt, kā vecītis pārbijās, kad attaisnāja to valā. Gandrīz vai sirdstrieku dabūja. Splaudījās veselū stundu. Un pēc tam uzmeta lupu. Es gan smējos kā kutināts!

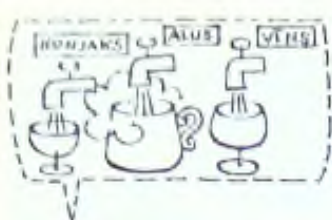
— Nuja, bet tā jau ir cita lieta...

— Nekā cita te nav. Humors vienmēr paliek humors. Labāk paklausies! Pastāstīšu tev vēl vienu gadījumu. Pagājušajā nedēļā mūsu revidents atgriezās no komandējuma un



— PARĀDĪJIES RAKSTIŅŠ PAR MĀKSĻU, GATAVOJOS TO IZLASĪT!

E. RUSMANIS



— ODENS KRĀNS NEDARBOJAS, BET TU SĒDI UN SAPŅO!

U. MEŽAVILKS

BUMERANGS

Nesaprotu, kāpēc augstāk stāvošas instances izskata anonīmas sūdzības. Padomājiēt, kā tas notiek! Kaut kāds tips uzskribelē par jums visādas nevēlēšanās, atrauj vadošus darbiniekus no sabiedriski derīga darba, noved jūs līdz augstam asins spiedienam, bet par visu to nav no kā prasīt atbildību. Autors, tā teikt, inkognito.

Mani pašreiz moka jau piektā komisija. Pirmās četras bija tepat savējās, vietējās. Bet šī ieradās no centra. Gandrīz mēnesi sēž. No manis pēdējos spēkus purina lauka.

Kāpēc es ielaidos ar sievasmāti? Likās kulturālā sieviete, strādāja zinātnu akadēmijā. Veikla mašīnraķstītāja. Bet idejiskā ziņā apalikusī. Kas man lika tādām sievišķīm izkratīt savu sirdi?

Mūsu nodaļas vadītājs posās pensijā. Spriežot pēc visa, es tā kā būtu pirmais kandidāts viņa vietā. Bet sievasmāte sāka malt vienu un to pašu.

— Viņa vietā nāks Alains, Alains izvirzīs... Es iebildu:

— Alains neizvirzīs, viņš dzied tautas kori, aizņemts sabiedriskajā darbā.

— Ja ne Alains, tad Kašanskis! Viņa sievai ir pazišanās. Un diploms arī galu galā spēlē lomu.

Iestāstīja. Man kļuva sevis žēl. Sēdos vienu vakaru pie galda un uz-

rakstīju sūdzību. Tā un tā, izvirza lādu un tādā, ar tādām un tādām nelabām īpašībām, kolektīvam nevēlamu... Katram gadījumam uzvārdu nenosauca. Ja nu neizvirza Kašanskis, bet Alains? Kā nekā pašdarbība tagad ir cieņā. Sievasmāte sēdās pie mašīnas un uzklapēja septiņus eksemplārus. Gan vietējām instancēm, gan arī centram. Es pret centra traucēšanu iebildu, bet vai tad manai sievasmātei var kaut ko iestāstīt. Tāpat kā meitai. Ja ko galvā ienems, ne par mata tiesu nepieķāpsies.

Un tā es šīs sūdzības iemetu pasta kastītē.

Pēc pāris dienām ieraudzīju pavēli, ka par nodaļas vadītāju iecelts nevis Alains vai Kašanskis, bet es. Taču izsūtītās vēstules atpakaļ vairs neatgriezīs. Šie iezīmētie atomi traucē noteiktā virzienā. Kaut kur tos saņem, kaut kur reģistrē, uzliek rezolūcijas un, skafes vien, kāds jau pērk biļeti. Labi vēl, ja tā ir tramvaja biļete.

No četrām komisijām esmu ticis valā, bet kā būs ar piekto? Laikam nāksies atdot savu krēslu citam. Lai cik dīvaini tas arī būtu, daži minētie fakti atbilst patiesībai. Bet, ja arī nenāksies aiziet, kas es vairs par darbinieku! Ārsti tā vien saka — jāarstējas, vajadzīgs mierīgāks darbs.

V. LANDO

GAJĒJI, RŪPĒSIMIES PAR SAVU DROŠĪBU!

Sakarā ar to, ka Bauskas pilsoņi, kam gadījies iekrist kanalizācijas šahtās, skali saukdami pēc palīdzības, traucējusi mieru, kā arī parasti ar cieņu aizskarošiem vārdiem pieminējuši Komunālā kombināta uzņēmuma darbiniekus, kas nav kārtīgi noslēguši šahtu lūkas, ir radusies nepieciešamība pēc drošības pasākumiem, kas varētu pasargāt gājējus no nepatīkšanām.

1. Visiem gājējiem, kas nodomājuši doties uz Dārza ielas masīvu, jāieņem, ka tas ir riskants pasākums.

2. Gājējiem, kuri savu rīcību ir ļābi apsvēruši, jāņem līdzī glābšanas rīņķis, kāpnītes, gaismas avots, aptieciņa ar nervus nomierinošiem līdzekļiem.

3. Iestājoties tumsai, gājējiem ieteicams pārvietoties organizēti, saistoties pēc alpīnistu parauga ar vienu virvi.

4. Katrā ziņā jāapdrošina dzīvība.

Ievērojot šos noteikumus, gājējiem lielā mērā zudīs nepieciešamība traucēt mieru Bauskā un aizskart Komunālo uzņēmumu kombināta darbinieku cieņu.

A. PIKIS

NEBŪTU RŪDIS SALAUZIS KĀJU...

Atputas istabā nolika gadsimta mačs novusā starp darbu vadītāju un meistaru.

Meitēni no plānu daļas un grāmatvedības skrēja skalities uz abiem sasarkušajiem, muskulotajiem puisiem.

Vīri no tehniskās daļas arī, garām ejot, ienāca un, aplaiduši rīņķi cigarešu paciņā, lietišķi pārsprida mača norisi un abu sacensību izredzes.

Pats starpkolhozu celtniecības organizācijas priekšsēdētājs atnāca un pabāza galvu durvis. Tad viņš nedroši iekrekstējās un teica:

— Man le no redakcijas. Interesējas par būvniecību. Kā mums ar to dzīvojamo māju rajona viņā galā?

Darba vadītājs pakasīja pakausi un pašielēja uz meistaru.

«Aizvīndien nosūtīju uz turieni Rūdi ielikt durvis.» meistars prātoja, «tad jau jūtam tā kā vajadzētu būt virsū.»

— Ja santehniķi nekavēs, — viņš skali teica, — pēc pāris mēnešiem varēs nodot ekspluatācijā.

Priekšsēdētājs aizsloja atpakaļ uz savu kabinetu pavēstīt korespondentiem priecīgo ziņu.

Ieskāja darba drošības inženieris. — Darba drošība klibo, — viņš teica. — Vakar Mēriņu Rūdis nokritis no pagaidu kāpnēm un laužis kāju!

«Nebūs tās durvis ieliktas,» meistars prātoja.

«Un kāpnēs arī acimredzot nav vēl iemontētas,» meistara doma kaut kur pie griestiem savijās ar darbu vadītāja domu.

Durvis parādījās bārdains šoferis. — Šiferis dzīvojamai mājai, —

viņš teica — šoferis teica, ka tur nokļūst.

«Jumla, priekšā, arī tava,» viņš sevis rezumēja abi vīri un gāja lūda.

Tur piebrauca vēl vairākas mašīnas. Izkāpušie šoferi apjauļājas, kurp vest pārsegumu, kņēģelus — nebija tālād ne pirmā, ne otra stāva — kurp transportēt pamatu blokus — skaidrs, nebija arī pamatu.



— Laikam tās mājas nemaz nav! — darbu vadītājs paraudzījās uz meistaru.

— Laikam gan, — meistars piekrita.

Viņam uz pleca uzgūla kāda roka. Aiz muguras stāvēja darba drošības inženieris.

— Zināt, viss kārtībā, — viņš teica. — Pret jūsu māju man nekādu pretenziju nav. Tas Mēriņu Rūdis izrādās laužis kāju nevis SCO objektā, bet gan savas privātmājas būvdarbos. Viss gods godam, veci.

— Tik un tā ar Rudi viss sākās, — meistars norūca. — Nebūtu viņš salaužis kāju, objektā būtu ieliktas vismaz durvis...

KATRINA BOZIS



— JA TU MAN DAUDZ RUMASI PRETİM, ES TEV PARĀDĪŠU LOGU!

I. MELGAILIS



I. MELGAILIS



— ŠOFERIT, ES ATKAL JUMS PIERAKSTĪJU PĀRIS LIEKAS TONNIŅAS, VIENĪGI NEZINU, KAS PAR KRAVU UN KĀDS ADRESĀTS.

— CEĻZĪMES AR PIERAKSTĪJUMIEM — UZ PROKURĀTORU.

E. RUSMANIS

„DADŽA” KONSULTĀCIJA

A. BĀLIŅŠ,
Rīgā

JAUTĀJUMS. Ko nevarēja paredzēt izcilais latviešu raķešu konstruktors Frīdrihs Čanders?

ATBILDE. Ka viņam par godu Rīgas pilsētas Čerņinova rajona Izpildes komitejas darbinieki vienu no ielām nosauks J. Čandera vārdā.

JAUTĀJUMS. Vai pēc jaunās elektrības līnijas ierīkošanas Krāslavas rajona padomju saimniecības „Dagda” Līčmurānu ciemā sievietēm ir vieglāk veikt mājas darbus?

ATBILDE. Jā. Jaunajai līnijai ir tik zems spriegums, ka vīri vairs nevar skatīties televīziju vai klausīties radio. Tāpēc viņi palīdz sievietēm mazgāt veļu un uzkārt to žāvēties uz elektrības vadiem.

JAUTĀJUMS. Vai Valmieras rajona padomju saimniecības „Austrumi” priekšnieki šogad vairāk rūpējas par strādnieku sadzīves apstākļiem nekā pērn?

ATBILDE. Nesalīdzināmi. Pagājušajā gadā viņi solījās līkai izremontēt un atvērt veco ēdnīcu, bet šogad viņi solās jau uzbūvēt jaunu ēdnīcu.

JAUTĀJUMS. Kad Tukuma sāks regulāri kursēt 5. maršruta autobuss?

ATBILDE. Tā kā rīkot ekspedīcijas kosmosā acimredzot ir vienkāršāk nekā nodrošināt regulāru autobusu satiksmi, mums noteikti būtu daudz vieglāk uzminēt, kad cilvēki, sacīsim, pirmo reizi spers kāju uz Marsa...

JAUTĀJUMS. Vai var cerēt, ka tuvākajā laikā rekonstruēs Tukuma rūpnieciskā cehus?

ATBILDE. Ja sakara ar neciešamajiem darba apstākļiem kombināta vadītāji bus spiesti šos cehus slēgt, kā nesen slēdza galdniecības cehu, tad cerēt var. Turklāt diezgan droši.

Dr. SINEPE



Miļo
„Dadzi”!

Pagājušā gada 27. novembrī 6. tramvaja līnijas galapunktā Juglā kopā ar vadītāju vagonā iekāpa vecāka pasažiere. Iekāpa un lūdal iemeta maiņas kastītē monētu. Vadītāja sāka pilnā balsī kliegt: „Vai jums nav laika?», „Vai jūs dulla!» un vēl kaut ko tādā garā. Nodomāju, ka viņa droši vien aizkavējusies un tagad ir «jāiedzen». Taču izrādījās, ka līdz izbraukšanai atlikusi aptuveni minūte, ja ne vairāk. Vagona skalā saimniece izmantoja šo minūti, lai sēdētu un graužtu saulespuku sēklas. Naudu viņa samainīja tikai nākamajā pieturā.

Pēc šī gadījuma uzrakstīju vēstuli TTP 1. depo vadībai. Atbildi saņēmu pēc pāris nedēļām. Cilvēju izvilcums no depo priekšnieka Ā. Spulles vēstules Nr. 138: «Nepieklājīgu izturēšanās laktu nevar uzskatīt par pilnīgi pierādītu, sevišķi vēl tāpēc, ka nav neviena signāla no pašas cietušās pušes.» «...vagonu vadītājam ir tiesības to (slāvēšanas laiku — Dz. B.) izmantot pēc saviem iesaukiem, tai skaitā arī... vienkāršai atpūtai.»

Ko es no tā secināju? Tikai to, ka vagona vadītāju b. Milcinu droši sargā Instrukcija. Tajā norādīts, ko viņa drīkst atļauties viņas brīdī, bet acimredzot nav ne vārda par pieklājīgu izturēšanos pret pasažieriem.

Dz. BUMBULIS,
Rīgā



— VAI TAD PROJEKTS VĒL NAV REALIZĒTS!
— NĒ, JOPROJĀM IZTAPŠANAS STADIJĀ...

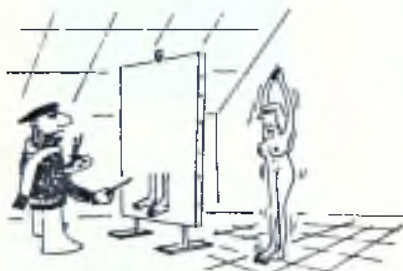
U. MEZAVILKS

(Marta beigās žurnāls atzīmē 25. gadadienu.)



— Nesaprotu, kāpēc mans vīrs iet uz krogu. Tās pāris plaukas viņš var dabūt arī mājās!

NEPRAKTA



— Ja jums, jaunkundz, ir auksti, kurpes jau varat uzvilkt...

BROZEKS



— Agrāk par mani runāja ļoti cilvēcīgi, ka esmu muļķis, bet tagad ķengājas, ka man esot zems inteliģences līmenis!

NEPRAKTA



L. ROPS



— Es mēģināju daudzreiz, bet neviena no viņām neprata izvērtīt šādu vistas zupu ar nūdelēm, kā tu, māmiņ!

V. RENCINS



— 321, 322, 323...

SMOLMENS

Jožineks — savu vecāku bērns



J. ŠNEBS

VEIKSME

— Es domāju tā, — gudrais Cu-Cu teica. — Jaapbalvo musu mednieki par veiksmīgu gūvumu.

— Pareizi, pareizi, — piekritoši māja ar galvām cits vecajie. — Jāpieskīr katram pa lāča ādai ar sudrablapsas apdari.

— Pagaidiet mazliet, neejiet prom! Jāapspriež vēl viena lieta. Stasti, Gi-Gi, savu vajadzību! Kāpēc tavam artelim nepieciešama vēl viena ala?

— Vai tad tu, gudrais Cu-Cu, nezini, cik daudz cirvju mans artelis ražo? Kur tos visus lai liekam?

— Tas ir kā, kur lai liekam? Lietā vajag likt. Bet, ja sarāžots par daudz, jālaiž tirgū. Vā tad mums nav vajadzīgi loki un bultas? Ir vajadzīgi. Un dažādas garšvielas, kā pipari, kanēlis, vai tās aug mūsu pusē? Neaug. Tātad, esi tik labs, maini savus cirvjus pret citām precēm. Velti esi sadomājis savus ražojumus marīnēt.

— Gi-Gi labprāt mainītos, ir tikai viena ķibēle. — vecais Do-Do iesmējās.

— Kāda?

— Neviens ar viņu negrib mainīties.

— Kāpēc tāda netaisnība, Gi-Gi? Varbūt tavi cirvji ir slikti, varbūt ar tiem tikai ūdeni var skalīt, bet

lauki staviem cirvjiem jau ir par cietiem?

— Ko tu runā, gudrais Cu-Cu? Mani cirvji ir augstākā labuma! Mūsu cirvji ir primā! Neslēpšu, agrāk bija tāds grēks — uz tirgu sūtījām ieplaisājušus, neasus un neglītus cirvjus. Bet arī tos ķēra no rokām kā pirādžus ar mamuta gaļu. Bet tagad es pats nesaprotu, kas par lietu. Kaut gan slīpējam un spodrinām cirvjus līdz saules mirdzumam, neviens neņem...

— Kur te butu vaina meklējama, Gi-Gi? Kaut gan cilvēki mēs esam pirmatnēji, tomēr Ādama laiki jau sen aiz muguras un brīnumiem vairs neticam. Varbūt tu par savu mantu pārāk daudz prasi?

— Jau trīs reizes esmu pazeminājis cenu, un tomēr neņem, kaut gan izmantojam augstākās markas kramu...

— Kramu?

— Nu jā. Pašu cietāko. Tādu kramu simt kilometru apkārtnē neatrasi! Tādu kramu ar dimantu var griezt, nesagriezīsi. Tādu kramu...

— Pagaidi, Gi-Gi! Tu te nekulsti velti mēli! Labāk tūlīt atzīsties: vai kurjeri tev atvēla akmeni ar jauno cirkulāru?

— Atvēla.

— Un tu to izlasīji?

— Protams, ka izlasīju.

— Tad jau tev vajadzētu zināt, ka akmens laikmets ir beidzies un tā vietā sācies bronzas laikmets! Kāpēc tu taisi akmens cirvjus, bet nedomā par bronzas rīkiem?

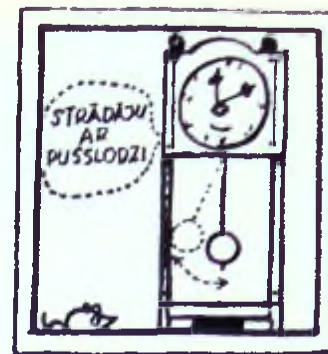
— Jums viegli runāt. Nemaz nav tik vienkārši tai laikmetu maiņai izsekot. Turklāt vai ir labi un pareizi kaut kādas jaunas modes dēļ pamest tik pamatīgi organizētu ražošanu? Un sakiet, kur man likt krama krājumus? Un kas var garantēt, ka plāns pildīsies, ja es pāriešu uz bronzu? Bet, ja nebūs plāna, kā bus ar prēmijām? Āre, nu...

— Ka man šodien paveicās, kā man paveicās! — Gi-Gi, ieradies mājās, priecīgi teica savai Gi-Gienei.

— Vai prēmiju saņēmi?

— Kas tev dos prēmiju? Labi, ka mūsu mednieki šodien nošāva pāris desmit mežacūku. Citādi nebūtu vairs tava Gi-Gi starp dzīvajiem. Cilts vecajie butu mani apēduši bez sāls... Bet aiz prieka par veiksmīgajām medībām mani tikai mazliet pazemināja amatā. No artela vadītāja par ūdens nesēju. Ir taču man veicies, vai ne? Kolosāli veicies!...

C. MELAMEDS



LUDIS

L. BĒRZIŅŠ



Ludis

L. BĒRZIŅŠ

Valda

S V Ē T D I E N A S S K O L A

Inspektors Vilberts Skruvstīkis moži ienāca nodarbību zālē, pamāja klausītājiem ar galvu un teica:

— Šodien parunāsim par psiholoģiju. Jo, redzat, ne jau vadīšanas iemaņu trūkums, satiksmes noteikumu nezināšana un alkohols vien var izraisīt nopietnas avārijas. Dažkārt satiksmes negadījumu pirmcēlonis slēpjas cilvēka raksturā...

Zālē atskanēja tāda kā aplāpēta rīstīšanās.

— Nu gan priekšnieks sācis čugunu liet, — kāds pusbalsti ieminējās.

Vilberts pasmaidīja.

— Lai izklidinātu jūsu šaubas, ķersimies tūlīt vērsim pie ragiem. Lūdzu, klausieties uzmanīgi! Vai pārmērīgai pašpalāvivai ir kāds sakars ar psihi?

— Ir... — klausītāji gribot negribot bija spiesti atzīt.

— Nu tad, lūk, — inspektors uzsvēra, — tieši šīs īpašības dēļ transporta līdzekļu vadītāji visbiežāk nepareizi novērtē situāciju un izvēlas pārāk lielu braukšanas ātrumu. Tā, piemēram, «Latvijas Lauktechnikas» Bauskas rajona apvienības šoferis J. Gasiņš, vadīdams mašīnu pa slidenu šoseju, pie iecavas tūlīt pamēģināja kādu apdzīt. Šī pārgalvība viņam dārgi maksāja, jo, izrādās, arī no pretējās puses tūlīt bija tuvojušies mašīna. Gasiņš strauji bremzēja, viņa automobilis ietriecās tūlīt murgās un nogāzās iecavas upē.

Pārmērīga pašpalāvivība, ko dažkārt grūti atšķirt no iedomības, izpaužas ne tikai nepieļaujami liela ātruma, bet arī nepieļaujami mazas distances izvēlē. Teikšu atklāti, ja sastopu šoferi, kas, nospiedis gāzes pedāli gandrīz līdz galam, cenšas turēt izstieptas rokas atstatumā no priekšā braucošas mašīnas, es skaidri zinu: tas ir vai nu vieglprātīgs nemākulis vai iedomīgs pūšlis...

— Nu gan jūs pārspilējat!... Tādus secināju-

mus varbūt ļausim izdarīt psihologiem? — zālē atkal kļuva dzirdamas balss.

Skruvstīkis nomierinoši pacēla roku.

— Mūsu laikā, — viņš teica, — autoinspektoram pašam ir jābūt psihologam! Un arī jums es ieteiktu šādā veidā analizēt un kritiski novērtēt savu rīcību no psiholoģijas un it īpaši no satiksmes drošības viedokļa. Tad jūs noteikti nepiedzīvosiet brīžus, kādus piedzīvoja V. Smilgalvis, kas ar lielu ātrumu bija braucis tik niecīgā attālumā no priekšējās mašīnas, ka tajā mirkli, kad radās vajadzība bremzēt, viņa «Ziļs» uz slāpāja ceļa apgāzas.

Pašpalāvivības un vīzdegunības upuru varētu nosaukt vēl daudz. Piemēram, individuālo automašīnu īpašnieki V. Baranovskis un A. Kusinš, lielā ātrumā braukdami pa slidenu ceļu, nespēja novaldīt savus braucamos. Rezultātā viens ietriecās svešā mašīnā, otrs nokļuva grāvī...

Zālē sēdošajiem acimredzot kļuva neomulīgi. Daži sāka kasīt pakausi; citi, laikam atcerēdamies nesenos braucienus, noskurinājās. Inspektors vērtīgi palūkojās uz auditoriju un sacīja:

— Bet šie psiholoģiskie defekti nav vienīgie, kas spēj nopietni apdraudēt satiksmes drošību. Ir arī tādi braucēji, kuriem šķietami nebūtu ko pārmest. Diemžēl, daudzi no viņiem ir neiedomājami lētticīgi un savas lētticības dēļ kļūst par smagu avāriju un pat noziegu mecinātājiem.

Šoreiz nevienam vārdā nesauksu. Pastāstīšu tikai par dažām lētticības un rožaina optimisma sekām.

Viens no tādiem optimistiem pie Saldus kultūras nama bija atstājis savu «Volgu». Ar to nolēma pavizināties nepilngadīgais Arvids L. Dabiski, ka, neprazdams vadīt mašīnu, viņš iebrauca grāvī un «Volgu» pamatīgi sadauzīja. Elmaris Grasiņš savukārt isā laikā aizdzina divas automašīnas GAZ-93. Ar vienu no tām viņš pat «brauca pēļā». Protams, tikai lūz tam bridim, kamēr mašīnu galīgi sabo-

jāja. Trīs nozagti un sabendēti automobili ir uz Valda Berga sirdsapziņas, kurš mašīnas izmantoja, lai vizinātos pie savas sirdsdāmas. Un, jāsaka, šīs trīs mašīnas, tāpat kā iepriekš minētās, varēja nozagti tikai tāpēc, ka vadītāji bija tās atstājuši neaizslēgtas.

Daži klausītāji sāka nemierīgi grozīties. Drīz pacēlas vairākas rokas. Kāds nedroši ieminējās:

— Atļausiet uz mirkli iziet. Man liekas... mm... ka esmu... mm... aizmirsis noslēgt...

Vilberts Skruvstīkis atļāva un, skaļu smieklu pavadīti, optimisti steigšus atstāja zāli. Kad viņi bija atgriezušies un troksnis norimis, inspektors turpināja:

— Ir arī citāda veida lāga dvēseles. Tās nezino autoinspekcijai par avārijām vai, zēlodamas šo avāriju vainniekus, palīdz tiem izvairīties no pelnītā soda. Jelgavas rajonā kolhoza «Padomju jaunatne» teritorijā dažu mēnešu laikā, piemēram, bija notikušas divas avārijas, kuru vainnieki kļūšoja, ka ūdeni mutē ieņēmuši. Pie tam otrajā gadījumā kļūšoja ne tikai vainīgie. Neraugoties uz to, ka avārijā bija cietusi arī kāda pilsone, autoinspekcijai neko nezinoja pat kolhoza amatpersonas — galvenais agronoms un mehāniķis, kas par šo notikumu bija ļoti informēti. Protams, vainīgos tiklab vienā, kā otrā gadījumā drīz dabūja rokā un sodīja. Taču diezin vai būtu pareizi atstāt bez ievēribas viņu nedarbu slēpējus. Šo «labo onkulu» dēļ viens otrs karstgalvis varētu kļūt vēl neapdomīgāks. Un no neapdomības liels trāģedijai uz ceļa, kā mēdz teikt, ir tikai viens solis...

Negribēdams apgalvot, ka Vilberta Skruvstīka lekcija psiholoģiski satriekusi klausītājus, esmu tomēr spiests atzīmēt, ka šoreiz viņi izklīda daudz klusāki un domīgāki nekā citkārt.

Nodarbibas protokolēja
A. GARAIŠ

CEĻŠ UZ SLAVU

Kad pēdējais sanāksmes dalībnieks bija veikli iedabūts šaipus kabineta sliekšnim, Fredis aizslēdza durvis, iebāza atslēgu kabatā un nostājās galda galā. Uz viņu bažīgi blenza seši apmulsuši acu pāri.

— Dārgie draugi un potenciālie jaunā, atbildīgā amata ieņēmēji! — Fredis teica. — Mana galva, kā teikt, ir gudra, bet mūsu visas septiņas kopā ir neapšaubāmi gudrākas. Tāpēc es jūs draudzīgi saaicināju šai slēgtajā apspriedē, lai mēs vienā piesēdienā izšķirtu, kurš uzņemties šo goda pilno, slavas vainagoto darbu. Negribu mānīties: dažkārt būs grūti, brīžiem vajadzēs pat riskēt. Bet kas neriskē, tas nedzīvo Jūrmalā! Tomēr jūs nejutīsities vientuļi un atstāfi, kā stabini tukšnesi. Blakus stāvēs kolektīva saliedētais, platais plecs, kases atvērtais lodziņš un es! Tātad — kurš ir izlēmis pieteikties? Varbūt tu, Plūņi?

— Ko nu es, — Plūņis sarāvās pēc iespējas mazāks. — Es šai lietā neko lielu nesaprotu. Dot padomus — jā, to varu, bet štatā — nē. Lai to darbu ņem kāds lielāks speciālists. Bez tam man viss brīvais laiks aiziet ģimenes mājīgas būvei, darbā esmu ļābi ja pāris stundiņas diennaktī.

— Tas nav nekāds attaisnojums, — Fredis stingri norādīja.

— Un dārzīņš, kuram vēl jāuzved desmit autokravas melnzemes?! Un kārtīgā sieva?! Un, galu galā, alimenti, kas mani žmiedz kā lietuvēns?!

— Nu, labi, — Fredis negribīgi piekrita. — Tev ir objektīvi iemesli. Bet ko vari teikt tu, Zupikān? Tu esi jauns, enerģisks, neprecējies, tevēro, ārpus kārtas saņemsi dzīvokli, un naudas arī būs kā spalva. Sīt sauja, jaunais censonil!

— Es vēl gribu dzīvot! — Zupikāns pieleca kājās. — Ko es savā mūžā esmu redzējis?! Bet es gribu...

— Būsi tev, ērgli, lidojumst! — Fredis gandrīz vai deklamēja. — Visu valsti izbraukāsi krustām šķērsām, pie kam, ņem vērā, uz kantora rēķina. Ja gūsi panākumus, sūtīsim tevi pat uz ārzemēm, sēdēsi Brno «Pie zilās nūdeles», Tokijas Ēsuku krogos, Parīzes «Mulenrūžā», Neapoles spageti bāros, Kualalumpurā alus pagrabos...

— Nē! — Zupikāns palika pie sava. — Es gribu mierīgāku dzīvi. Apprecēties... Vakaros kamina siltumā rāmi kārtot alus pudeļu etiķešu kolekciju... Audzēt katkus...

— Smieklīgi un mietpilniski, — Fredis norūca, atmeta ar roku un pievērsās nākošajam. — Tad jau tu, Tārpavniek, neatteiksies. Es zinu, tev ar naudiņu vienmēr tā pašvakā — vēl vakar nāci no manis lienēt četrus rubļus. Lūk, stāties jaunajā amatā, varēsi vēl citiem aizpumpēt! Nu, ar mieru?

— Man ir traips biogrāfijā, — Tārpavnieks paškritiski atzinās. — Es tak absolvēju alkoholiķu kursu.

— Traipsi?! Tieši otrādi! — Fredis iesaucās. — Brīvprātīgi ārsteļies no zaļā pūka cirstajām brūcēm ir varonība, kas liecina par stingru, noturīgu raksturu un skaidru, atklātu skatienu nedzērtošās sabiedrības acīs! Tev kā antialkoholiķim jaunais darbs būs tieši pa kaulam. Rādīsi citiem priekšzīmi. No principiāliem augstumiem aizšķēršļos viņu vēlmi kādreiz iesviķot!

— Bet... bet... — Tārpavnieks nosarka sava deguna krāsā. — Bet... es vakar... tā drusciņ... un tagad man nav pat ko samaksāt atskurtovei... Vai jūs, godātie kolēģi, neizlīdzētu? Pāris alinjem.

— Kaunst! — Fredis iekļūdās. — Sēdi, plēgur, un klusē! Mēs apspriedzam kandidātu atbildīgām, goda pilnam amatam, bet tu — ar kaut kādiem alinjiem... Fui! Tātad, dārgie draugi, turpinām! Vārds tev, mīļais Kilkum!

Kilkums atteicās, sūdzoties par savām aknu, nieru, sirds un citu iekšu kaitēm. Arī Turandotsons noliedza, ka viņš būtu derīgs Freda piedāvātajam darbam, jo tuvākajās dienās pārkvalificēšoties par vokālo mākslinieku — dziedāšot rajona kultūras nama «Tanheizeras svētcēlnieku» kori. Bet Svab-raks teica, ka viņam jau kopš dzimšanas esot smaga galva un fiexsme uz pašapceri un iedziļināšanos sevī, tāpēc viņš atbildīgām darbam nederot.

Sanāksme iestrēga strupcēlā. Par laimi ieradās kantora vadītājs Ūpis. Viņš iestīga Freda sēdekli un visiem pārļaida vērtējošu skatienu. Tad teica:

— Kurš?

Klusumā varēja dzirdēt tikai Ūpa arhaiskā rokaspulksteņa tikšķēšanu. Visi nodūra acis. Fredis izskatījās kā no ālīga izvilks malu zverņeks.

— Ne-viens! — priekšnieka balsī skanēja izbrīns un jau kaut kas no dusmām. — Nevienš negrib stāties svarīgajā postenī, no kura lielā mērā atkarīga mūsu kantora slava un nākotne! Nu tad lābi... Tad — lemsu es: par zāgskaidu sagādes kantora futbola izlases vienības treneri iecelu šīs komandas dzimšanas idejas autoru, sastāva komplektētāju un vislielāko mūsu futbola speciālistu un lietpratāju, kantora fizikultūras kolektīva padomes priekšsēdētāju, tagad jau bi-jušo. Fredi, tev piešķirts grūts, bet slavas vainagots darbs. Tev blakus stāvēs kolektīva saliedētais, platais plecs un es! Un lai būtu uzvaras, skaidrs?

JURIS ROBS



— KĀPĒC VIŅŠ JAUC KOLHOZA SPEKBARĪBU FIE SAVĀM PELAYĀM!
— TAISĀ KOMBINĒTO!

G. VĪNDEDZIS

APETĪTE RODAS ĒDOT...

Visiem zināms, ka Amerika jau sen ir atklāta. Ir atrasti arī dažāzādi ceļi apkārt zemeslodei. Un tomēr atklājumu kāre cilvēkos nav zudusi.

Un patiesi: kam gan negribētos atklāt vēl nezināmu salu, upi vai pilsētu? Daudziem... Tāpēc nav nekāds brīnums, ka tāda vēlēšanās nesen radās arī 9. Cēsu ATU šoferiem.

— Jā, bet ko te vairs var atklāt? — piegājuši pie republikas kartes, viņi sadrumsi sprieda. — Daugava ir atklāta. Gaiziņš ir atklāts. Arī ceļu no Cēsim uz Rīgu zina katrs skolnieks...

— Un tomēr tik bezcerīga šī lieta nemaz nav! — pēc neilgas gudrošanas rītenu transporta vadītāji nāca pie patikama slēdziena. — Kur ir rakstīts, ka starp divām pilsētām jābūt tikai vienam ceļam? Ceļu var būt bezgalīgs vai-

rums. Viens par otru intere-santāki. Vajag tikai meklēt!

Un 9. Cēsu ATU šoferu meklējumi sākas! Pirmie par to uzzināja kolhozā «Draudzība» strādājošie melioratori, kad šoferi viņiem no Lodes rūpnīcas atveda drenu caurules.

— Ko tas nozīmē? — ieska-tījušies pavadzīmēs, melioratori raustīja plecus. Cik mums zināms, no Lodes rūpnīcas līdz kolhozam ir 57 kilometri. Kā-pēc šeit cēla gabals pagari-nāts līdz 83 kilometriem?

— Mēs esam atklājuši jaunu ceļu! — braucēji lepni pa-vēstīja.

— Bet kas vainas vecajam ceļam?

— Nekādas vainas nav! — savukārt raustīja plecus šo-feri. — Bet, saprotiet, izrādās, no Lodes uz «Draudzību» var braukt ne tikai caur Smil-

teni, bet arī caur Cēsim... Un, vispār, ko jūs strīdāties, tādā atklājumā mūsu pavadzi-mēs ierakstīja Lodes rūpnīcas grāmatveži...

Pagaidām, cik mums zināms, 9. Cēsu ATU šoferi atklājuši vēl vienu jaunu ceļu. Drenu caurules no Lodes uz padomju saimniecību «Grundzāle» viņi ved nevis pa īsāko ceļu, bet gan pa citu, kas ir par 21 km garāks... Bet atklāju-mu kāre šoferos sāk tikai mos-ties. Nav izslēgts, ka drīzā nākotnē 9. Cēsu ATU šoferi vedīs drenu caurules no Lo-des rūpnīcas uz Smiltenes kol-hozu «Draudzību» gan caur Viļņu, gan caur Rīgu, gan caur Tallinu...

Jo garāks ceļa gabals uz-rādīts pavadzīmē, jo vairāk blakusceļu. Bet, jo vairāk bla-kusceļu, jo vairāk blakus-ienākumu. Apetīte taču rodas ēdot.

J. JODS



G. VĪNDEDZIS



— GRIEZ CEĻU, TĀS TRAKTORISTS IR PIEDZĒRIES!
— NEGRIEZĪŠU! ES ESMU DZĒRIS VĒL VAIRĀK.

M. RAMANE

A. BUHVALDS
(«International Herald Tribune»,
Parīze)

Bizness un mērdēkli

Sonedēļ Vašingtonā apspriež jaunatjumu par ārstniecības līdzekļiem. Ārsti apgalvo, ka daudzas zāles, ko pārdod Savienoto Valstu aptiekās, nevienam neko nevarot līdzēt, bet dažos gadījumos slimniekam nodarot pat ļaunumu. Miljardi dolāru, ko amerikāņi samaksā par zālēm, patiesībā tiek izmesti vējā.

Vai šo stāvokli var grozīt? Diez vai, kamēr Vašingtonā, cepures kuldami, dzīvo farmaceitisko kompāniju lobisti. Starp citu, šie lobisti pēdēja laika pievērsis ārkārtīgu uzmanību marihuanai. Viens no šiem lobistiem Malkolms Rudmeikers (narkotisko vielu izplatīšanas apkarošanas aģentu zināšanai: šo darboni esmu nosaucis izdomātā vārdā, lai mani neaicinātu uz zvērīnāto tiesu liecības nodošanai) paziņoja:

— Nelaime ar marihuanu ir tur, ka tā nokļūst pie patērētājiem ne pa to ceļu.

— Nesaprotu...

— Pašreiz narkomāni, kas nevar iztikt bez šīs zāles, spiesti to iegādāties meļinajā tirgū, bet šādu rīcību sods saskaņā ar likumu. Šis bizness ir jāorganizē uz solida komerciāla pamata, uzticot to kompānijām, kam ir pietiekama pieredze.

— Jūs gribat teikt, ka amerikāņu farmaceitiskajiem gigantiem vajadzēja ātrāk padomāt par marihuanas legālu pārdošanu. Tad, jūs domājat, tā smēķēšana tagad jau butu atļauta ar likumu?

— Tieši tā. Pieņemsim, narkomāns ierodas kādas lielas farmaceitiskās firmas valdē un saka: «Es zinu, ka nopelnīt piecdesmit miljonus dolāru gadā.» Kāda pēc jūsu domām bus firmas atbilde?

— Protams, farmaceitiskā kompānija neizmetīs tādu cilvēku pa durvīm.

— Esmu ar jums pilnīgi vienies prātis. Firmas vadītāji viņam tulst jautās: «Ko jūs ar to domājat?» Narkomāns atbildēs: «Līdzekli, kas atslēgo un ļauj aizmirsties.» «Vai tās ir tabletes?» «Nē, cigaretes. Pāris dūmu dod tādu pašu efektu kā spēcīgas narkotiskās vielas divas tabletes.» «Apbrīnojami!» firmas vadītāji priecīgi iesauksies. «Kā tad šādas cigaretes sauc?» «Mēs tās devējam par mērdēkli,» narkomāns sacīs. «Cik briesmīgs nosaukums,» vadītāji savieksies. «Mēs to apmaiņam — nosauksim cigaretes par «nomierinošām» un izreklamēsim kā «trankvizatoru, ko dāvājis pati da-

bas māmuļa.» «Man nosplauties par to, kā jūs tās nosauksiet, galvenais, lai tas varetu brīvi nopirkt,» narkomāns atbildēs.

— Jūs domājat, ka farmaceitiskās kompānijas cigaretes ar narkotiku laids tirgū? — es jautāju Rudmeikeram.

— Protams. Turklāt tik ātri, ka jūs pat noskaukties nespēsiet. Masu informācijas līdzekli izvērsis plašu kampaņu to atbalstīšanai un ar to nopelnīs miljonus dolāru.

— Bet vai tad valdība cigaretes ar marihuanu neaizliegīs ražot?

— Jūs jokojat! Valdība negribēs vajāt farmaceitisko kompāniju, kam ir daudz draugu senātā, pārstāvju palātā un vēl citās vietās. Turklāt starp dažādām firmām izvērsies nikna konkurences cīņa, tāpēc valdību apsēdis lobisti, kuri piedāvās iemaksas nākamās vēlēšanu kampaņas fondos.

— Par to, atzišos, es nebiju padomājis. Tad jau iznāk, ka narkomāni varēs iegādāties mērdēkli bez jebkādam grubtākam.

— Protams. Un, jo ātrāk tas notiks, jo labāk būs farmaceitiskajām kompānijām!

(No žurnāla «Za Rubežom».)

Tā esot gadījies

Līgums ar kādu viduvēju aktieri bija notecējis, un teātra direktors Heinrihs Laube, progresīvs vācu rakstnieks, uzrakstīja viņam šādu lētiķumu: «Aktieris ir ārkārtīgi vispusīgs: viņš spēlē Egmontu, Tellu, veco Moru, karali Indriķi un kārtis. Pēdējais viņš spēlē vislabāk.

Medicīnas padomnieks Štībels bija vācu filozofa Artura Šopenhauera mājas ārsts. Tajās reizēs, kad viņi

satikās, abi mēdza stundām ilgi pārrunāt visdažādākās problēmas, un tad bieži izrādījās, ka daudzos jautājumos viņi bija vienies prātis. Reiz Štībels teica:

— Daba palīdz pati sev, dabai jāuztic istais dziedināšanas uzdevums. Ārstam var būt tikai pasīva loma.

— Kāpēc tad jūs par savām pūlēm ņemat tik augstu honorāru! — filozofs jautāja.

M. Tvēns par humoru

Humors ir bagātība, kas nav tiegta vērīšanai, betai domas vērtī.

Humors ir dārgība, jo tā ir mūsu nīcība.

Asprātība pati par sevi nav neko vērtīgu, ja tā nav kopā ar gudrību.

Humors ir mūsu lieta, jo tā ir mūsu glābiņa. Ar vienu tā drīkst pīlēties, lai baidzība nepārkāp, aizkaitinājums un dusmas izgaistu un ap stīri kļūtu likoni un goiti.

Asprātība ir negaidītas laulības starp divām idejām, kurās pirms kārtas pat nav bijušas pazīšanās.

ŠIS UN TĀS

Kāds ierodnīs. Kar nav no Zaklajam, ar šitu nokavēšanas ierodas darbā. Šefs viņam prasa paskaidrojumu.

Ierodnīs taisnojas: — Esu ļoti cieli aizmidzis.

— Kā, vai tad jūs — šefs arī guļat? — šefs brīnās.

— Lūdz, lūdz, man šo lūdzināt — pircējs lūdz pārdevēju.

— Tas droši vien būs pārdevējuma jūsu sievai!

— Es arī tā domāju. Viņa gaida katko.

Divi vīrieši.

— Padodiet — viņa tāka otam, — visi tā ir paldarstīmos.

— Tāpēc, — otrs atbild, — ka visi pārējie peldas, bet es peldodiet, atliku.

— Šodien mums atkal būs aukstas vakarīgas, vai nē? — vīrs saka, iegūlis priektnam.

— Kā tu uzmināji, mīļais!

— Mājās zvīnuņa smaku.

— Vai jūs man nesūdevinātu savu fotogrāfiju?

— Labprāt! Bet ko jūs ar to darīsi?

— Būtu labi, ja radītu kādu bērnu, nekad nekad nekad.

— Vēlā, — padomā — padomā vārdi.

— Interesanti, — šefs.

— Reiz, kad es esmu gaidījis un saņēmtu nekas.

— Lūdz, padomā, mīļais! Tas gadījies nekad.

— Mēķas, nekas. Dūšu, šis daudz sliktāk, ja man tā būtu bijusis uz deguna.

Kas šaanā viss nenotiek pasaulē

Dienovas (Itālijā) zobārsts Adolfo Ruso iesūdzējies tiesā kādu savu pacientu, kas zoba urbšanas laikā tik spēcīgi iekodusi pirkstā, ka ārstu vairākas nedēļas nav bijis darba spējīgs. Tiesa noraidīja zobārsta sūdzību, motivējot savu spriedumu ar to, ka ikvienā darbā esot iespējams dabūt traumu.

Abstraktais mākslinieks Lerenfrērs kādā Parīzes mākslas izstādē eksponēja piebāztu maisu ar parakstu: «Bankieris M.» Bankieris Malpartis iesūdzēja mākslinieku tiesā par apvainojumu. Mākslinieks Lerenfrērs tiesā paskaidroja:

— Starp manu maisu un bankieri Malpartu nav nekādas līdzības. Kad mans maiss ir pilns, viņam ar to pietiek. Bet palūkojieties uz Malpartu!



Romas televīzijas centrā par diktoru pieteicās kāds vīrietis. Savā

iesniegumā viņš rakstīja: «Vēlās stundās es izskatos ļoti miegains. Tāpēc, programmas nobeigumā atvadoties no skatītājiem, es daudziem, kuri nevar aizmigt, spēšu sagādāt dažas stundas atspirdzinoša miega.»

Izdarot ģenerāltirīšanu kādā ministrijā Parīzē, pagrabā atrada kastī ar uzrakstu «Pilnīgi slepeni». Tajā bija 1928. gada laika prognožu teksti.

«Laulības brīnumu» savā sprediķī draudzei Rounfildas (Anglijā) baznīcā mācītājs Džeimss Horidžs iztirzāja šādām vārdiem:

— Ja mēs iedomājamies tos daudzus, kuri neparko neprecēsies ar mums, kā arī tos daudzus, ar kuriem mēs neparko neprecēsies, un, ja ņemam vērā, ka mūsu draudzību skaits nevar būt neierobežots, tad mums jānāk pie secinājuma, ka ikviena laulība ir brīnums..»

Vatikānā pieņemšanas laikā vispasaules reklāmas aģentu kongresa dalībniekiem sacīti šādi vārdi:

— Neapeļējiet pie patērētāju zemākajiem instinktiem, neizmantojiet cilvēku lēnību, nemelojiet!

Pēc šiem vārdiem iestājās klusuma

brīdis, ko pārtrauca kāda reklāmu bosa nopūta un kļūstas žēlabas:

— Ak, tu, mīļais dievs, no kā tad lai mēs dzīvojam!

Lai savā vēlēšanu apgabala vēlēšanās pārliecinātu par augsto labklājību, Brazīlijas parlamenta deputāts Zorži da Silva Purizu minēja šādus argumentus:

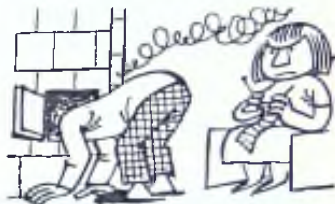
— Spriediet paši! Pagājušajā gadā mani apmētāja ar olām, sapuvušiem tomātiem un āboliem, turpretī šodien mani ķēra jau ananass un saldieži ar putukrējumu.



Tālrēdzīgi krampļauzi pieaicināja palīgā elektronikas speciālistu, lai paralizētu Taunsendas (ASV) komercbankas komplicētās trauksmes ierīces. Speciālistam nebija nekādu grūtību atvienot no tīkla ne tikai elektriskās ierīces, bet arī visu bankas elektrisko sistēmu. Tādēļ liels bija bandītu pārsteigums, kad pilnīgi negaidīti tumsā iemirdzējās naktsarga spuldze un atskanēja vi-

na balss: «Padodieties!» Sargs atbrūņoja krampļauzus un nogādāja tos policijas iecirknī. Viņš — tāpat kā gandrīz visi naktsargi pasaulē — bija pavadījis nakti zem segas. Taču viņa segu apsīdīja elektrība. Sargs pamodās, kad siltuma plūsma bija beigusies.

Pēc tam, kad Mančesteras (Anglijā) tiesa bija objektīvi pārbaudījusi visus apstākļus, tā izpildīja sūdzētāja Volta Lammers lūgumu un šķīra viņa laulību sievas psihiskās nevēlēības dēļ. Sieva, lai saudzētu aizkarus, bija piespiedusi vīru katru reizi, kad viņš smēķēja, bāzt galvu krāsnī.



Panika valda Vestpointas Kara akadēmijā Amerikas Savienotajās Valstīs. Vainieks ir rēgs, kas spokoja 4714. istabā. Kā nesen ziņoja žurnāls «Time», rēgs valkā prezidenta Džeksona laika karavīra uniformu un tur rokā musketi. Vestpointas karaskolas vadītājs ir aizlēdzis ieeju šajā istabā līdz 1974. gada Lieldienām.

Pa „Dadža” materiālu pēdām

Pagājušā gada 23. numura «Dadžis» uztraucās, ka Jēkabpils rajona kolhoza «Vīpe» nav izsētās sēklas pienācīgas uzskaites, tāpēc daži to varējuši piesavināties.

Jēkabpils rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Eglītis atbild, ka Vīpes galvenajam agronomam J. Zvaigzņem, sēkiskopības agronomam M. Zvaigznei un brigadierim Grasmanim esot izieicīgi aizrādījumi, bet noliktavas pārzinī Sveicerei — stingrais rājiens. Izstrādāts arī konkrēts pasākumu plāns, lai turpmāk līdzīgi gadījumi neatkārtotos.

Kolhoziekus Deicmani, Orlovu un Romānu par sēklas piesavināšanos tiesa sodījusi ar labošanas darbiem, ieturot 20% no viņu izpelņas.

24. numura «Dadžim» labpatika pabaksīt «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» Bauskas apvienību, kas glabāja materiālās vērtības neiežogotā un neapsargātā teritorijā.

«Latvijas lauksaimniecības tehnikas» Republikāniskās apvienības Tirdzniecības pārvaldes priekšnieks b. Pēlis paskaidro, ka Bauskas nodalī esot dots norādījums ap tirdzniecības noliktavam ierīkot un salabot žogu. Tehnikas apmaiņas punkta noliktavas tīkšot apžogotas 1973. gada beigās pēc objekta celtniecības pabeigšanas.

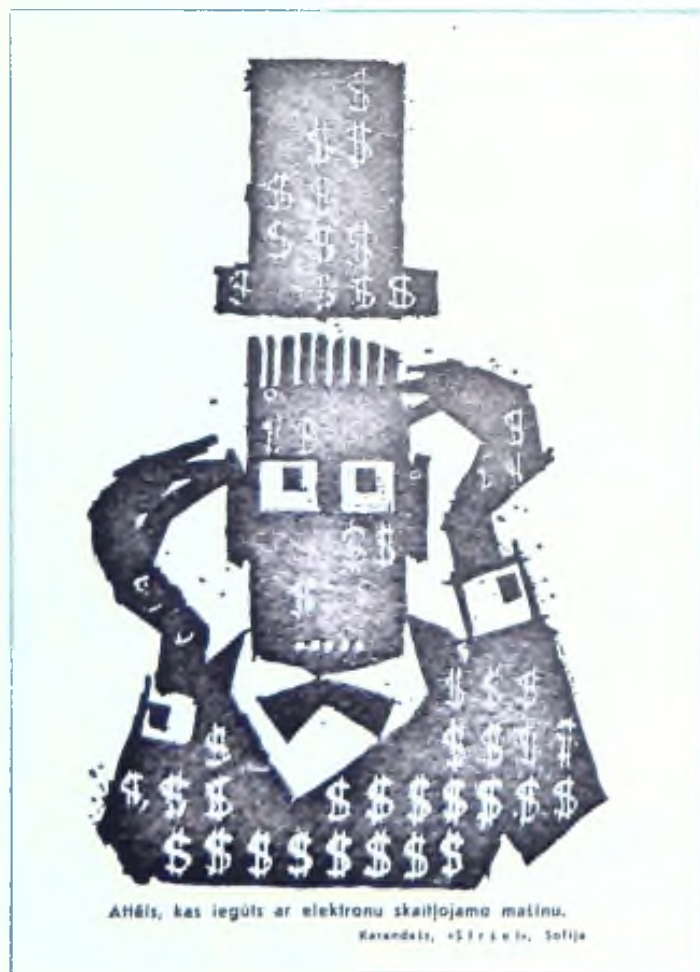
Šā gada 1. numura «Dadžis» rakstīja par tiešlona kabeļu tranšeju rakšanu Kuldīgā un piecēlās, ka šī darba noslegumu varēs novērot arī mūsu tālie pēcteči.

Izradās, ka pēctečiem novērošanas prieks tomēr tiks liegts, jo kabeļu līkšanu pabeigs līdz 1973. gada 1. jūnijam. Šo vesti darīja zināmu Saldus rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Birģelis.

2. numurā «Dadžis» uztraucas par Ilaiva MR-223 likteni, kuru Daugavpils Tirdzniecības pārvalde nopirka par vairāk nekā 7 tūkstošiem rubļu katejniecas ierīkošanai, bet pēc tam pameta likteņa varā.

Tirdzniecības ministra vietnieks b. Kirilovs raksta, ka minētā Ilaiva dažu tēmeslu daļ katejniecas ierīkošanai neesot piemērota, tāpēc to norakstīšot lūžņos.

«Dadžim» šajā sakarībā gribot negribot nākas konstatēt, ka tirdzniecības darbiniekiem peldošu objektu pirkšana un norakstīšana lūžņos kļuvusi par ieradumu. Pirms pavisam gadiem viņi nopirka veselu būvniecību un pēc tam to mēģināja norakstīt. Par hobijs jaunu paveidu varētu tikt pricēdēties, ja vien kāda izkļaušanas valstij neizmaksātu desmitiem tūkstošu rubļu...



Ahēls, kas iegūts ar elektronu skaitļošanu mašīnu.

Karandzels, «Sīrskis», Solija

ĀRZEMJU HUMORS

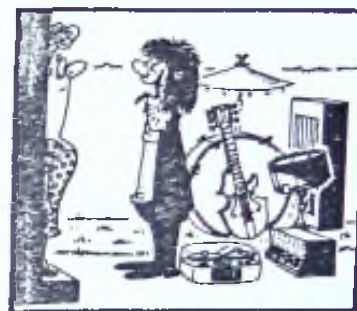
EULENSPIEGEL
EUROPEO • PAVLIHA
PUNCH
SHANKAR'S WEEKLY
VESNIK



— Manuprāt darīt to tikai elektrības rēķina dēļ nav vērts. Pagaidi, kamēr atnāks rēķini par apkurināšanu un dzīvokļa īri.



— Dievs vien zina, kur esmu atstājis savu zīli. Es to atstāju visur.



— Vai tas ir tiesa, ka jūs izīrējat istabu klusam, vientuļam vecpuišim?



— Vai lai jums ietietovēju tvaika lokomotīvil?
— Nē! Elektriskol! Dūmi man ir kaifīgi!



— Esat bijis jūrmalā! Tāds skaists iedegums!



— Ja tu būtu īsts vīrietis, tu man nedotu stūri, kad to prasīju!



— Nevaram apturēt to sasodīto skaitļojamo mašīnu!



— Pasaki, dārgais, vai sir-
dīgi, ko tu vairāk mīli — savu
aulomašīnu vai mani!



— Skaties, atkal tas tips grib
mūs apdzīt!

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Limane (alb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs Latvijas KP CK izdevniecība. Laikraksts «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: Rīgā, Veļņu ielā 2. Tālrūni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 21-32-20. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatvē 11. Materiāli nodoti salikšanai 1973. gada 20. februārī. Parakstīts iespiešanai 1973. gada 2. martā. JT 00010. Pasūt. Nr. 67. Papīra formāts 70×108/8. 3,77 izd. loksnes, 2,8 iespiedloksnes. Melniens 85 000 eks. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗИС»
(«Чертополох»)

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 6 (390), 1973.

77129

Metrā 20 kop.



1973. gada ziema Rietumu biržās.